

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, július 21.
1867.
16. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztetelpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyi-nak van
szánva.

Deák-ének.

(De magyarul is meg lehet érteni.)

Még azt mondják szedte vette!
Hogy a magyar a deák-szót . . .
Régesrég elfelelte.
Pedig hát mi „csak azért is“
Nagyon értjük a Deákot,
Annyira hogy ha kimondják —
A magyarnak szeme szikráz . . .
Vagy pediglen könybe lábbad.
Néhány éve az alföldön —
De tudták mi a diéta . . .
Hej! azóta más ember is,
Az országban mindenfelé
Szörnyüképen megtanulta.
Mert ha benéz a kamrába
Avagy vajakál a zsebébe . . .
Se kenyér nincs, — se banknóta!
De hogy a világ is tudja . . .
Merre áll a magyar rudja?

Hadd zengjen egy Deák-ének,
Mely a világ rossz nyelvének . . .
Rágalmait vissza rugja.

* * *

Hajdanában . . . a mikor még
(Az pedig nem volt nagyon rég)
Járt a civilizáció!
Jött reája nem sokára
Százféle demonstráció!
Akkor volt ám nagy porció!
(Szedte az execúció!)
Volt sok üres nagy dikció!
Alattomban reakció!
Nem is lett constitúció!
Rosszul ált a financia!
Minden évben restancia!
Nem használt a prudencia!
Lett sok deficiencia!

Nem volt pardon se grácia!
 De annál több malícia!
 Volt akkor sok concipista!
 Cancellista! centralista!
 Még több éhes concertista;
 Zsurnalista! humorista!
 Bögő hangu dalárdista!
 Szekér számra adó lista!
 Fölbomlott már a contractus!
 Nem hajt rá a magistrátus!
 Nemesi juss ősi fundus!
 Mind untalan exequendus!
 Fölrirja a nótárius!
 Elszedi a fiscárius!
 A sanctió pragmatica . . .
 Mellé bolond politica . . .
 Exegesis kell hozzája, —
 De siralmas a quótája!
 Delegáció van Bécsben . . .
 Mi meg itthon vagyunk présben;

Sok a váltó meg a kontó!
 Óstelek, ház, porta bontó.
 A curia s az ármális!
 Zsidó kézre került már is —
 Szegény magyar liberális . . .
 Csalódik ha még úgy vár is.
 Teringette! . . Canistóta!
 Mind elfogyott a banknóta;
 Hát az ezüst!?! . . Régen volt a! . .
 A deficit már eltolta.
 Csak így szól a deák nóta
 Mind ez elmúlt régen vót a! . .
 S mit szól mind erre a clérus;
 Oh venite adoremus!
 Inquisitorból lett sanctus —
 Romában Canonisatus . .
 Enciclicam dimittemus —
 Hócus pócus . . . fide bonus!
 . . . Miserere . . . Miserere!
 Non possumus. Non possumus!

KONDOR.

Ludas Matyi csevegései.

(okos bolondos dolgok, miket nem kell mindjárt latra venni.)

„Adjátok meg a minisztereknek a mi a minisztereké“ (közösügyi elaboratum 99. §.) és viszont „adjátok meg a vármegyéknek, a mi a vármegyéké“ — (1848-i szentírás.)

Minisztereink meg is kapják az ő 12 ezer pengőjüket, megkapják innen onnan a bizalmi szavazatokat, üdvözlő feliratokat, excellentiás titulusokat sat. sat. ezeket a jégeső sem veri el.

Hanem aztán a vármegyéknek sem lehet ám panaszkodni, mert ők is tuczat számra kapnak miniszteri rendeleteket, miknek vége mindig ott esattan, hogy „a dót fizessetek!“ ezt meg már Gyulai Pál sem tagadhatja el.

Fizetnének is mi szívesen, ugy-e atyafiak? csak volna miből, de azok a népboldogító Smerlingiánusok annyira elkényeztetettek volt bennünket, hogy hazafias bűnnek tartjuk megfogni a Steueramt kilincsét mindaddig, míg markunkba nem nyomják azt a palétát, a dóntó ezédula formájában.

Farkast emlegetünk, kert alatt jár, — nehogy ezen ősi — akarám mondani — ősi szokás kimenjen az ususból, Pompás János már kimondotta a „Magyarország“-ban (Ujság ez atyafiak!) hogy a finánczminiszter — nolens volens — debát rövid idő múlva kénytelen lesz az adóexecutióhoz folyamodni. Béne!

Mernék fogadni egy gönczi hordó egri borban, hogy legelőször is Heves vármegye leendő szerencsés becses vendégeit, az adóekzekváló eserepárokat új kenyérral megtraktálni, — korántsem azért ám, mivel az ismeretes június 26-i határozatot hozta, — óh a világért sem, hisz ezt a miniszterium megsemmisítette, — hanem csak geográfiai helyzeténél fogva, lévén Hevesmegye Pestnek tőzomszédja.

Heves után jönnek aztán azon megyék, melyek emánczipáció előtt nem akarnak a zsidónak köszönni. Ilyenek eddig Borsod — melyet már a finánczminiszter kapacitált is — továbbá Szatmár, Bihar és Komárom! Azután pedig következnek a királyi városok, mint például Debreczen, Szeged, Kassa, sat. sat.

A csákvári kerület, Fehérvármegyében — azért, mert Kossuth egyik fia, mint képviselő jelölt, Tóth Lőrincz miniszter tanácsos mellett kisebbségben maradt, úgy hiszem rendkívüli kedvezményben fog részesülni, — ottan az adót majd csak szünet után fogják exequálni.

No de elég volt most ennyi az adóról, beszéljünk már másról is, nevezetesen arról, hogy az „1848“ számú ujság kapitulált; megkellett magát adni az Idők Tanujának. Nagy hűhóval kezdte meg szegény élete pályáját. Legelső hőse tette a volt, hogy Ludas Matyinak rontott tompa fegyverével, — illő tehát, — hogy Matyi írja meg a buesztatóját; azután a klérusnak ment föl, de épen ezek törték le a szarvát. Nagy kár, hogy a halotti gyászindulót nem a szentesi trombitás futta el felette, ki csak néhány nap előtt ugrott meg a komandótól. Sokan végzetes halálának okául azt tartják, hogy benne jelent meg dicső nagy hazánkfia Kossuth Lajosnak Deákhoz intézett nyílt levelére amaz ismeretes Pulszky-féle válasz, melyet széles hazában, de különösen Békés — Gyulán ingyen árultak — sajtakaronak.

Hát a pesti demokrata klub (egyenlőségi kör) melynek alapítója s elnöke Pest város főpolgármestere mit csinál? hogy követi az egyenlőség elvét? Hát ugy édes atyámfiak! hogy a klub tagjai con amore nagyságolják és méltóságolják egymást. Na már aztán, ha még az efféle aristokratikó — absolutistikó bürokratikó klub is demokratikus és liberális elvűnek tartja magát, — akkor Ludas Matyi micsoda?

Adomák.

Nagy kópé volt N. Janesi diák korában.

A pápai szállásadó gazdasszonyok híresek arról, hogy nem szeretik a tanulók szobáit jól befűteni.

Egyszer egyik esikorgó tél reggelén — Janesi barátunk szobájában az asztal, ágy és székek lábait elkezdte bekötözgetni rongyokkal.

A gazdasszony ki a műtételt látá, megütözve kérdi a deáktól:

„Ugyan mit csinál Nagy János uram?“

— Hát én bizony gazdasszonyom, bekötözöm ezen székeknek a lábait. —

„Miért?“

— Hát csak azért, hogy el ne fagyjanak szegények, — lón a rövid válasz.

Be beszokott hörpenteni hébe korba az sz...i orvos.

Egyizben épen borozásból hívták egy hirtelen rosszul lett férfihoz; a doktor ur tehát legelőször is fontoskodó képpel ütereit tapogatá meg a patientsnek. Kérdik aztán az orvostól, hogy mi baja lett oly hirtelen a betegnek?

„Nincs annak semmi baja se, csak egy kicsit részeg, — valahol leitta magát,“ monda az orvos.

E szavak után, — mivel a beteg részeg se hogy se lehetett — figyelmesebben néznek körül a jelenlevők, hát látják, hogy a doktor ur tévedésből saját ütérét tapogatja.

Nem rég az a...i paraszt áthajtván a p...i vámon, — utánna kiált egy fináncz:

„Hallja-e kend atyafi! megálljon csak egy keveset.“

— No mi baj fináncz uram? — kérdi a megállított.

„Nem kellene kendnek ez a pines ni.“

— Dehogy kell uram! ki verne vele a feleségem, ki nem állhatja az a nimet kutyát.

A fináncz azonban min len további ezeremónia nélkül, bevetette a pincset a kocsi derekába.

„No ha már csakugyan rám tukmálja az ur, mondja meg legalább a nevét, hogy hívják?“

— Azt magam sem tudom atyafi! adjon kend neki olyan nevet, a minőt akar. —

„Nos hát jó lesz e ha fináncznak nevezem?“

— Bánja a manó, mert hiszen ugy sem vagyunk mi már többé finánczok hallja kend. —

„Nem e... ugyan micsodák hát az urak?“

— Magyar pénzüggyerek, — monda egész büszkeséggel a fináncz. —

Iskola vizitáció alkalmával, Jákób álmát kérdezte a kaptosus vén esperes a gyermektől, ez azt felelte: hogy az angyalok a mennyei lajtorján föl és alá jártak. Itt megállítja az esperes a gyermeket, elakarván akasztani, kérdi: „Te fiam! hogy van, hogy az angyalok lajtorján jártak, hisz az angyalnak szárnya van, tud az repülni is, minek annak a lajtorja?“

Gondolkodik a gyermek s egyszer csak azt feleli: „igen ám, — de akkor vedlettek az angyalok.“

Politizált a zsidó egy baloldalos molnárral, a zsidó a Deák pártot védelmezte makacsul, és sehogy se akarta magát capacitáltatni.

Azt mondja neki a molnár, hiszen jól van Pfájfer! akárhogyan gondolkodol, de én azt a tanácsot adom, — hogy ha neked azt mondják, hogy fehér, hát te is csak azt mond hogy fehér, ha fekete — hát csak hadd rá hogy fekete, mert hanem hát majd kék lesz, hajól megvernek valahol.

Három nagy hazafi!

I.

Zsugory urambátyámról
Azt beszélék: hogy nagy gazda;
Piripócsi pusztán is van
Ezer hold földje egy tagba.

— A honvéd alapra csak ad
Egy százast, suttogák itt ott, —
És mit adott!? nagy duzzogva?
Egy — rongyos osztrák forintot!

II.

Nagyságos Óvatosy ur
Csak azért nem adakozik, —
Szentül hiszi, ez a világ
Rövid időn megváltozik.

S akkor Bachnak vagy Schmerlingnek
Hogy lenne majd reá gondja?
Reá! ki a honvéd-itgyet...
— Uramfia! — szivén hordja!

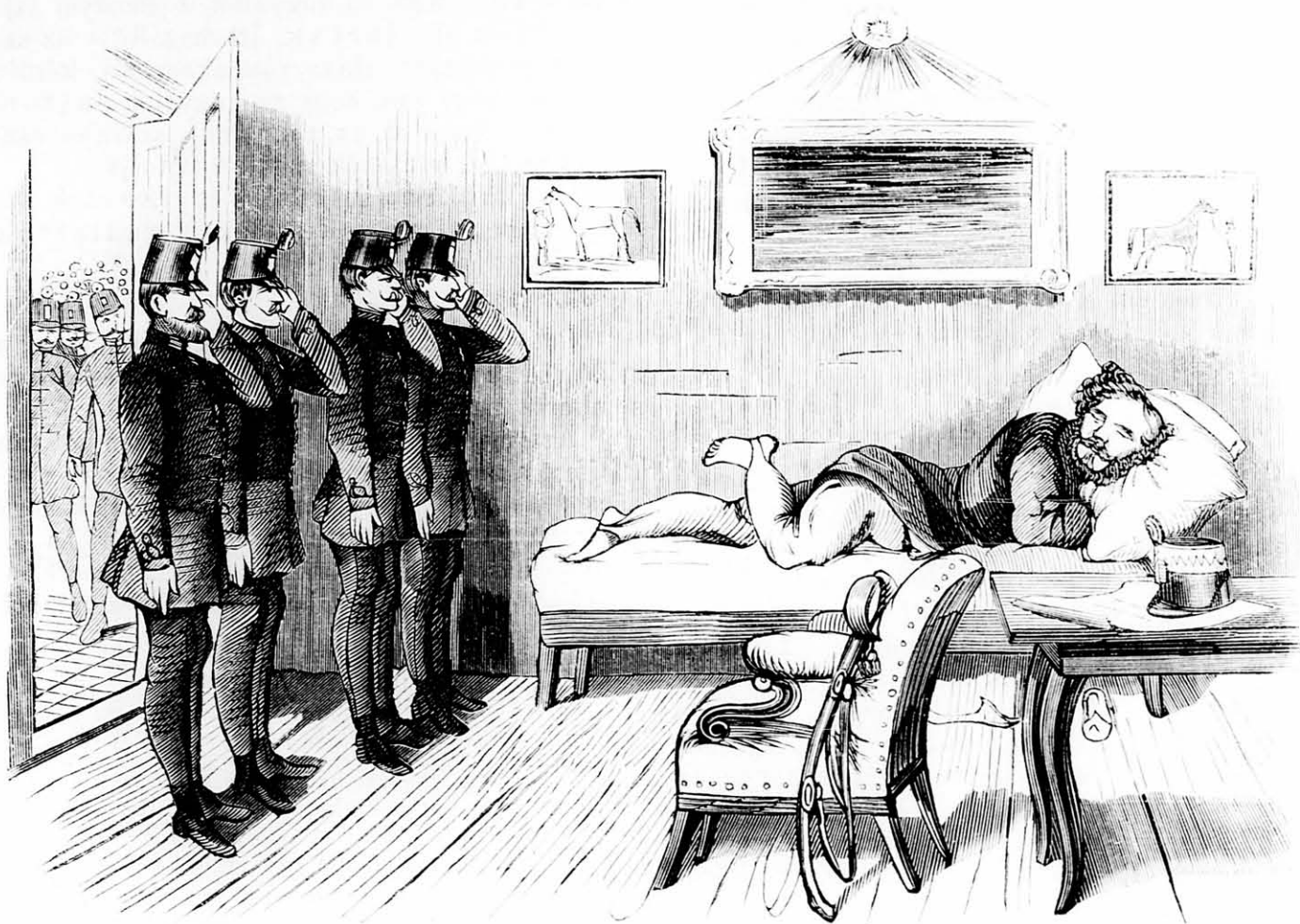
III.

Szegény Sunyi adna, de hát
Neki soha nincsen pénze;
Szörnyű egy pazarló dáma
Édes kedves — felesége.

Kuzmik és Monaszterlytől
Most jött egy hosszú kontója, —
Azt kellene kifizetni:
Mert hát csak — elébb való a!

Szapuló Matyi.

A jelen.

Most, midőn lelkesülve ajánlanák fel a honvédek életüket vérüket, a vezér azt mondja rá, hogy:
alszom.

Pattantuk.

Haragszik az abai pap, hogy a magyar pénzügyek könyveit is összevissza dúlták a magyar dohány miatt. Ugy kell neki! Midőn a miniszterium kineveztetett, ekképen imádkoza: „tartsd meg uram a király szolgáit, a kik már most csontunkból való csontok, s vérünk az ő véreik.“

Tudhatta volna pedig a páter! hogy ha a magyar ember még pénzügy is tud lenni, vesztetebb az, — mint akármelyik csaszlaui nimet.

Egy kereskedő oly segédet kerestetett újságok útján, ki elzárkozott s magános élethez van szokva. Nemsokára aztán jelentkezett egy egyéniség, ki ajánlatképen felemlítette: hogy ő tiz évet töltött egy börtön magános czellájában.

Utóbb is úgy járunk ám mi azzal a delegációval, mint az egyszeri pap a gazdasszonyával. Hát az hogyan járt?

Hát úgy járt, hogy mikor a paphoz került a gazdasszony, az első esztendőben mindig azt mondta a tehenekre, hogy a „tisztelendő ur tehenei.“

A második esztendőben már úgy fejezé ki, hogy „a mi teheneink.“

A harmadikban plane „az én teheneim.“ Végre aztán a gazdasszonyé lettek nemesak a tehenek, hanem még maga a pap is.

A delegációs alkotmány örömeire tartott te-deum alkalmával így vigasztalta egy pap hallgatóit: „ne féljetez szegények! majd ezután jobban lesztek . . . szegények.“

A jövő.

Midőn aztán majd kenyértörésre kerül a dolog, s a vezér felébred, akkor majd a honvédek fogják azt mondani : a l s z u n k.

Fiskálisnak készült a fiatal ember, s elment egyik nagyobb városba gyakornoknak.

Egyik ismerős földije meglátogatván a fiatal embert a városban, midőn haza ment kérdé az apa tőle:

„Ugyan lesz e abból az én fiamból ember?“

— Lesz bizony — felele a kérdett.

„Honnét tudja kend?“

— Hát onnan, mert már nemcsak a princípálisát, hanem őt is szidják a pörös felek.

Tokaji bort kért a vendég, s a fogadós maga sietett szolgálni, s e dicsérő szavakkal tevő azt vendége elébe: „e palaczk tokaji már tiz év óta fekszik pinczémben lepecsételve.“

— No ugyan, íhatott hát tiz év óta az a légy eleget, a melyik most is benne eviczkél, — felele a vendég mosolyogva.

Nagy szorultságban volt a vidéki levelező. Szeretett volna valamit irkálni az ujságba, — de nem volt tárgy . . a mibe kaphasson.

Egyszer aztán véletlen tűz következtében porrá égett a falunak fele. Erre aztán így kiálta fel:

„Hála istennek, hogy ez a kis tűz volt, — legalábbb van már mit írnom az ujságba.“

Talián katonák voltak egyik falun szállásolva, s mire elmasiroztak, másodmagával talált maradni a szegény háziasszony leánya. Volt e miatt eleinte pör meg pör. Utóbb bele nyugodott az anya is, csak azt sajnálta, hogy már most hogyan fog majd azzal a születendő kis gyerekekkel beszélni, mikor az már talián lesz, és egy szót se fog tudni magyarul?

A boldogult Bach rendszer alatt sok buzgó jövedelmi adópréslő között megakadt B... Gyarmaton egy Kube nevű adóinspector, ki még a bikából is borjut szeretett volna préselni.

Egyszer felhívhatja az odavaló fekete sereg primását, hogy a cigánybandára szinte jövedelmi adót rójjon.

„Ugy-e bizony kerestek ti Jancsi 600 ftot?”

Jancsi nagy alázattal felelé: — keresünk bizs édes nagyságos uram! —

„Héh! talán kerestek 800 frtot is, faggatá Jancsit a hivatalos buzgóságtól égő adóinspektor.

— Mi tagadás derága nagyságos ur! bizsony keresünk mi annyit is. —

Addig és addig faggatá illetéknépen Kube inspektor a primást, száz forinttal mindig feljebb feljebb srófolva a jövedelmet, hogy már 1200 frtnál voltak. Ekkor már az inspektor ur maga is megsokalta a tányérral kéregető cigányok jövedelmét, komolyan kérdé tehát még egyszer Jancsitol, ha valyon igazán keresnek e 1200 frtot évenként?

„Igazán keresünk mi ides nagyságos ur! de mi haszna... ha nem találunk“ felele Jancsi a legalázatosabb pofával a lefözött Kube inspectornak.

Vig dolgok közt komoly nóta.

„Yén vagy már jó apám! fél lábad a sirban,
Életed munkás volt — nyugalmat érdemel...
Gyermeked jóléte volt gondja szivednek...
Hogy meghálálja ezt magzatod enged meg, —
Pihenj azért nyugodj, — de ide gsefteddel.

Hallgatott, engedett az önzetlen apa!
Levetve a terhet nyugodni óhajtott,
Igényei: béke, szeretet és hála...
Mind oly követelés, melyet bizton vára
Attól, ki gyermeke, kinek mindent adott.

És lön az ő bite, reménysége szerint —
„A mi sok — sok öreg! telhetetlen ne légy,
Zabálni, hasadat hizlalni szüntelen,
Heremódra élni: véték isten ellen“...
S az aggnak kenyérből dehogy jutott elég.

„Lább alatt henteregsz, ugyan mi a hasznod?...
Beléd botlik minden, s ugyan nem restelled?...
Hetven év szép idő — annyi évek alatt!...
Csak ki pihenhetéd s... kinyughatád magad“
Nem szól az agg, — csupán néhány könnyet ejtett.

És hogy gyermekének terhére ne legyen
A megtört hitű agg, magát föbe lötte.
Fia eltemettete, — nem pirult könyezni...
Most — fennhordott fővel mer, tud járni kelni!...
S vigabb életet él, ... mint annakelőtte.

Kárbukulus.

A babszem ország.

(Fele tréfa, fele valóság.)

Hol hol nem, ott a Lajtán túl nagy Németországban létezik valahol egy boldog országoeska, mely oly kicsiny, hogy nagyító üvegen is igen bajos felfedezni tulajdonképeni geográfiai fekvését.

Ennek az országnak kiterjedése nem sokkal nagyobb mint egy köeskeméti kofa krinolinja; szélessége három bolha-ugrás, hossza pedig oly rövid, mint a nyul farka, legalább nevénel egy 1/2 röffel rövidebb, neve így hangozván: Reisz-Schleiz-Greiz-Lobenstein!

Rangra nézve ez az ország henezegség... majd mit mondok... herezegség.

Uralkodója ugynevezett fejedelmecskéje ennek a babszem-országnak kettő van, két fejedelmecskéje pedig azért van, mert ha egy fejedelme volna, nem férne el az országban.

A reisz-schleiz-greiz-lobensteini fejedelmeket a birodalom megalapítása óta mindig Henriknek hívják, ugyannyira, hogy az ország egyik felén már a LXXVI-ik Henrik uralkodik abszolút módra, s a másik felében pedig most széna kaszáláskor lépett trónocskájára a XII-ik Henrikeeske!

Egyébiránt ez a kis országoeska valóságos eldorádó, meg van mindene, a mi a nagyobb országokban is meg van. Van trafikja, steueramtja, finanza, policzája!

Van hadügye, pénzügye, belügye, külügye, szóval ügyefogyottnak vagy ügyetlennek nem mondhatja még a Herkó páter se.

Hadügye áll 5 katonából, egy lóból és egy rozsdás mozsár ágyuból, mely azonban Königrätznél demondiroztatván a rokkantak kaszárnyájába eltétezt muzeumi ritkaságnak. Czindnádlis puskája egyébiránt ennek a kis babszem-hatalmasságnak épen annyi van, mint tudunkra a nagy osztrák országnak, — az az hogy egy sine.

Pénzügye a börzén oly nagy szerepet játszik, hogy néhány évtized mulva már hihetőleg forintokban kellend az állam költségvetést meg tenni, — eddig még persze csak krajczárookban szavaztatik meg az évi budget.

Belügye és külügye ennél fogva elképzelhető, hogy minő szörnyű nagy, — hanem van is aztán dolga a felelős miniszteriumnak, mely csupán csak egyetlen egy személyből áll, és pedig az uralkodó komornyikjából, ki ünnepe- és vasárnapokon felruházza magát a miniszteri frakkal és valóságos belső titkos tanácsosi czimmal (mint némely sárosmegyei földes uraság kertész tótlegénye az inasi liberiaival midőn a vendégek érkeznek) és gondolkozik egy stibli sör mellett az álladalom javairól.

Csak egy nagy nyavajája volt annak a kis babszem-ország kis fejedelmecskéjének, és ez a baja a vala, hogy nem volt tulajdon érdemrendje, hogy a hűséget és vitéséget méltányolva megjutalmazhatta volna.

Azon bölcs előrelátásban tehát, hogy tán valamikor Magyarországgal öszve közösgyösködhetik, és ekkor okvetlenül szükséges leend, hogy legyenek osztogatni való érdemjelei, kegyelmesen elhatározta XII-ik Henrikeeske, hogy alapít egy reisz-schleiz-greiz-lobensteini érdemrendet, ily czimmal „haza-fiság a nemzetiségnek“ vagy is hűség és érdemért adott érem.

A mi csakugyan az európai nagyhatalmak beavatkozása nélkül szerencsésen meg is történt

Azóta az uralkodó már azon szerencsétlen helyzetben is volt, hogy ezen érdemrendet valakire ráruházhassa. Sőt a mint hírlík, Magyarországból gróf Bikficz és báró Sipircz ő méltóságai folyamodtak is ezen érdemrendért Reisz-schleiz-greiz-lobenstein hatalmas uralkodójához. Meg is kapták volna, ha történetesen a fejedelemiség hadserege, azon 5 katoná, kik a minap Greiz fő- és székvárosában 3 takácslegény közt kiűtött forradalomban (melynek oka egy pohár Barber és Kluseman-féle sör volt) hősiesség magatartást nem mutatnak a lázzadás elnyomásakor.

A hadsereg ily hősiesség magatartásáért a hűség és érdem rendjeleit a vitézeknek kellett kiosztania a fejedelemcskének mindegyeszálig, mely alkalommal az uralkodó fő- és székvárosában 3 takácslegény közt kiűtött forradalomban (melynek oka egy pohár Barber és Kluseman-féle sör volt) hősiesség magatartást nem mutatnak a lázzadás elnyomásakor.

Ne vess világ! kaczagj magyar! a tudós, mivel hatalmas, civilizáló nagy Németországban még most is így játszanak királyosdit és katonásdit.

Eredeti levél.

Pestmegyéből Uj-Kécskéről,
A szöke Tisza széléről.

Ludas Matyi atyafinak!

Ugy-e biz elkéstem kissé Matyi pajtás?
Hja! Uj-Kécske Pesttől nem oly kiesi hajtás!
Szörnyű itt a homok, lassan megy a székér . .
Idő kell hát arra, amíg Pestre felér.
Habár madzagból is — édes Matyink! látod:
Állíthatnál itt egy esőpü telegráfot.
S ekkor mint a villám röpitnénk a bankót,
No de lárifári szaporítani a szót:
Elég az hozzá, — im mint észlelhedd magad —
Hogy a mi halad, hát bizony az nem marad!

* * *

Ime itt egy bankó — kissé biz ez kopott, —
De hidd el jó bruder! igaz pénz, nem lopott,
S ámbátor egy kissé pirossága halvány . .
Mint lakmája után a szende magyar lány;
Sok zsebben kvártélyozott, s látott sok vidéket —
A többivel együtt ez is jó lesz néked!
Pengőnek mondhatnám — de tudod — hát nekem
Az a csufolódás már nem természetem;
Aztán attól tartok, ha pengőnek mondánám
Mint nagy lurkó gyerek — ellenmondást fogsz rám.
„Bankó“ mégis „pengő“ így szólnál barátom!
Ily csuda-bogárra a szám fel se tatom.
Ez olyan mint fából készült vaskarika —
Vagy mintha azt mondnád, hogy a tehén bika.“
No de mit beszéllek, — vigye el a lába —
Majd belevágtam a filozófiába.
Nesze fogd e bankót, míg küldhetünk mást is . . .
Adnak ezért pajtás! tokaji mászlást is!!!

* * *

Most pedig figyelj rám — no ne mereszd szemed —
Röviden elmondom, mi a te érdemed? . . .
Retteg, mert ha mostan körmöm közé kaplak,
Mint egy időrongált kálvinista paplak —
Olyanra zibállak, — no de ezt nem teszem,
Ne ijedj meg pajtás! nem ment el az eszem.

Hátha beteg lennél — s lapod kimaradna . . .
A nemes publikum hátamnak majd adna! . . .
Ámde mégsem bujpsz el birálatom elül, —
Hadd kritizállak meg ezudarul, emberül;
Ha még soh'se láttál őszinte palóczot:
Majd rád teritem én a vizes pokróczot! . . .

* * *

Édes jó Matyikánk! szeretünk mi téged,
Mint pákosztos gyermek ezukros édességet.
Irmodorod éles, metsz, vág, szur, nem kopott . .
Élced eredeti, nem viselt, nem lopott.
Adomáid dicsők, jók, törölmetszetek —
A prenumeránsok ilyet még nem ettek!
Miként a kovácsnak a kohója hiezzel,
Ugy szipirkázol te talpraesett viczzel.
Midőn olvasdánkban elfoglaljuk helyünk —
Ha hallgatunk, — könnyül gondokban főtt fejünk;
— Ha felakaszjuk a szegre a kalapot —
És kezünkbe vesszük hozzánk küldött lapod:
Mint éhes gyomornak a jó ludas — kása . . .
Ugy esik lelkünknek lapod olvasása.
— Mi most nagy ritkaság! — jóízűt nevetünk,
Nevetve arcunkról könyüt törülgetünk;
Ügyesen kezeled te a politikát . . .
Mint egy bekopulált ulános a pikát.
Nem olyan vagy te, mint a sanda mészáros,
Hanem olyan, mint egy echt kun — komiszáros;
Ki oda sujt mindig, a hova néz szemé . . .
S ez a te lapodnak kiváló érdeme.
Igaz! sok embernek bántja tán hallását:
Hogy nem kerülgeted „azt a forró kását,“ —
Ámde ez mit se tesz, — vigye el a lába!
„Kiss kutya, nagy kutya, ne ugass hijába.“

* * *

De ám megállj Matyink! mit villahegyével
Rád tevék, — lehuzom most a gerebjével;
Hibád sem legezem, — és ép ebből látod —
Ki e verset írja, — őszinte barátod!
Néha pajzánkodva jó anyánk is bántod . . .
Szent homloka ellen fringiad kirántod. —
Bár tudjuk, hogy ha a kemény szirthhez vered:
Magadnak ártasz, mert, — kicsorbul fegyvered;
Mégis kérünk: kerülj gunyolási lázat, —
Ne bántsd édes anyánk, ne bántsd az egyházat.*)

* * *

Most szent a békesség — a vizály csak átok . . .
Csapj a tenyerembe, legyünk jó barátok!
Ördög szánkázzon meg, s vigyen el a golya . . .
Hogy legyen a tied a világ bankója!
Lapod ismerjen meg minden tájts vidéket —
Bankóval tömhesd ki diványod és széked!!

* * *

Ha Pestre megyek, ki irám e levelet,
Okvetlen koczintok egy kvaterkát veled!!**)

Magyarfi.

*) Én csupán azt ütöm, ki ellene lázzad.

**) Csak jer minelelőbb őszinte cimborá!
Magyar szívességgel fogad mindenkor a

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. No Iczik szomszéd! mit mond, lesz e az idén háboru?

Iczik. Háboru hallja nem vagyok én Malakhiás pruféta, hogy azt meghodjamjüvendülni.

Mihály. No no no... szomszéd! hisz ahoz nem kell valami nagy proféczia, maga gyakran sü-rög forog ott a börzén, a börze spekulánsok-

nak pedig jó szaglásuk szokott lenni, hamar meg-
érik a puskapor szagát — csak hallott valamit a szomszéd!

Iczik. Elüszür azt khérdem, van-e Mihály gazdának sok eladni valu buzája? 6 forintért khüblét báresz Geld... mind megveszem.

Mihály. Hohó szomszéd! a nem lenne ros z gseft, de én pesti mérőjét sem adom ám 7 forintért.

Iczik. Akkur Mihály gazda! jubban hiszen khend a háboruba mint én. Hiszen ha báborura volna khilátás thodja khend! régen felállithutta vulna már a khurmány a hunvid zászlualjakat.

Mihály. Igen ám szomszéd! de jobban iszonyodik a kormány attól a honvédszólóaljaktól, mint veszett kutya a víztől, pedig ha csak a honvéd nem, az a cserepár ugyan ki nem veri ám a muszkát, ha az országba be találja tenni a lábát. Már pedig én azt mondom Iczik szomszéd! hogy azokhoz a kan-csukás medvékhez nekünk rövid időn szerencsénk lesz, — majd jó lenne akkor a honvédsereg. Hanem azt látom én, hogy a mi jó minisztereinket már csak a honvédszóra is kileli a hideg, nem híjába, hogy egy se volt közzülök bakkancsos. Aztán meg mit szól ahoz szomszéd, — hát egy igazolt honvéd tizedes csak hivatalozolgai állomásért folyamodott a finánczminiszteriumhoz, és azt indorszálták a folyamodvány hátára, hogy: „miután a megü-rült hivatalozolgai állomások kizá-rólag a katonai hatóságok részéről ajánlott kiszólgált katonákkal töl-tendő be, ezen folyamodvány figye-lembe nem vétethetik.“ Nos mit mond mind-ezekhez Iczik szomszéd?

Iczik. Azt mundom Mihály gazda! hogy

„a kinek most **pénze** nincsen...“

Annak egy **csepp esze** sincsen.“

A 15. számban közlött szótalány megfejtése : **viz.**

Terem az esküdt mint a gomba.

Alkotmányos Magyarhonban,
Restituált megyében...
Hatvanhárom esküdt termett —
A főispán kegyében.

Van közöttök mindenféle...
Csupasz száju síheder,
Mesterember és magánzó
Vagy ötven Flasztertreter!

Törvénytudó esakis egy van...
Az is elfeledte már,
Hogy az alkotmányos ország...
Alkotmánytól messze jár.

E termett sok mérges gomba —
Ugyan mit fog most tenni?
Hát a népnek rovására...
... Iddogálni és enni.

Kuvik.

Ludas Matyi gyorspostája.

Ast kérdi tőlem a
Vidiki publikum!
Mi ujságot hostam?
Vigyen el azs ördög...
Engem, ha nem igazs
A mit mondok mostan.
Nemes Pest városa
Uttsáin amyia...
Temérdek sok semét:
Csudálkozom, hogy a
Nemes tanácsnak még
Ki nem surta semét.

Baudis Ernő urnak: Matyi ezó a bizonyosan berukkolt Cseh-országba a 25-ik gyalog ezredhez.

Egerbe, A... Ferencznek: Löre biz ecsém! nem aszu, ... tehát nem smakkol.

Vitéz Mihálynak, — a mi bevált a már közölve volt, a mi kivált, arra kár lett volna vesztegetni a szót.

Kondornak: a napokban megkenjük azt a eséplő-gépet egy kis hájjal.

Karakán Marczinak: „elfogyott a nóta??“ dehogy fogyott majd felstimmeli azt a brugót újra a banknóta!

Kiadói sürgöny.

Zilahy István lelkész urnak, Kanyáron: a reklamált 4-ik számmal — minthogy azt újból most szedetjük — jövő héten szolgálhatunk.

Weisz Ede urnak Bélfenyéren: az előfizetést még el ko-ráig nem kaptuk. Ha a kiadó-hivatalnak küldetett, akkor postavevénynek kell róla lenni.

Lázár Ádám urnak Maros-Vásárhelyen: a „Törvény-szeki esarnok“-hoz küldött fél évi előfizetési pénzt a mai napig még nem kaptuk meg, következésképp lapun-kat nem is küldhettük.

Tisztelettel értesítjük a közönséget, hogy a Ludas Matyinak elfogyott számaát másodszer is újra sze-dettük; e szerent mutatvány számaától kezdve tel-jes példányokkal ismét szolgálhatunk.